26ՐԴ ՏԱՐԻ ԹԻՒ 7061 — 28 ՄԱՐՏ 1909 — ՇԱԲԱԹ — 19 ՐԷՊ ԻԼ ԷՎՎԷԼ 1327 — 10 Avril 1909 — 26me année — N. 7061

"ԱՐԵՒԵԼՔ"
ՏԷՐ ԵՒ ՏՆՕՐԷՆ
ԳԱՐԵԳԻՆ ՊՕՅԱՃԵԱՆ
Կ. ՊՕԼԻՍ, ՂԱԼԱԹԻԱ

ԲԱԺԱՆՈՐԴԱԳՐՈՒԹԵԱՆ ՊԱՅՄԱՆՆԵՐԸ
Կ. Պոլսոյ համար տարեկան 80 Ղ.
» » վեցամսեայ 45 »
Գաւառներու համար տարեկան 100 »
» » վեցամսեայ 60 »
Օտար երկիրներու համար տարեկան 25 Fr.
» » վեցամսեայ 20 »
Թղթակցի ծանօթը մեր վրայ

10 ՓԱՐԱ

ԱՐԵՒԵԼՔ

ՕՐԱԹԵՐԹ ԱԶԳԱՅԻՆ, ԳՐԱԿԱՆ ԵՒ ՔԱՂԱՔԱԿԱՆ

ارمنیجه یوی د سیاسی غزته
صاحب امتیازی قره‌کین بویاجیانه
درطبه غلطه
AREVELK
JOURNAL ARMÉNIEN
Directeur-Propriétaire
KARÉKIN BOYADJIAN
Cons/ple, Galata

10 PARAS

ՀԱՒԱՏՔԻ ԽՕՍՔԵՐ

Զուր են այն պարծանքները թէ Պոլիսը կը յարատեւէ իր մէմիա ու պապենական ջերմեռանդութեանը մէջ: Մեծ-Պահքի «Ապեւաղալ»ները չա՛ս անչշուկ անցան. այս չաքիռներու աւագ օրերուն մէջ՝ աղօթողներու խումբ, ծաւալումն յորդութիւնը ունեցածնէ միայն վեհափառն ալ բոլորտիքը:

Նիթ ներքին պատճառներ որոնելու ելլենք, անշուշտ կը գտնենք չա՛ս չատեր: Ազգը տարիներով զբաղած է իր սրբազաններու մեծ տաճարակապատութեամբ, անոնց պահպանութեանը հակող աչքերը՝ յափշտակողի նայուածքներով պատած են ներքին խորութեանցը մէջ:

Այդ պատմութիւնները մէկ կողմէ զայրոյթի հետ ցաւ, ցաւերու հետ անտարբերութեան և անտարբերութեան հետ ցաւատչութ հով մը եղած է հոգիները ջերմութեանը վրայ: Մէս կողմէ երբ կը կարծուէր թէ հիներու տեղ նոր քահանայութիւն մը, լուսով, եկած ըլլար՝ իր պատկան լրջութիւնը, վայելչական պաճուճութիւնը բերելու մեր սրբարաններէն ներս, պարզապէս հինին յաչերգութիւն մը եղած է, դիպուածաբար նետուած կանոքի այդ տեսակ պայմանի մէջ:

Պահները, բան հին սովորութեան, տակաւին չրջաբերութեան մէջ են: Ու ի՛նչ ազեղութիւն. աղօթքի, պատարագի, ջերմեռանդութեան, հոգիացութեան բոպէներուն, նիւթական հաչիւն է, մտածման, որ կը ցցուի սրբանուէր կամարնեբուն տակ, տարօրինա՛կ մուրացկանութիւն, որ թերեւս ներելի ըլլար ուրիշ տեղ մը, բայց ոչ անշուշտ սրբարաններու մէջ: Գոնէ զանոց առնուէին առանձ մտածուած մէկ երկու տէրունական տօներու առեն, — Մեռելոցին և Զատկին, — և կամ գոնէ Աւագ Հինգշաբթի օրը, ուր առակին տէրը այնքան զարհուրելի պատմութիւնով մը եկած է քրիստոնեական աչաբերին, եկեղեցիներուն մէջ, առոր հնչիւնը չլսուէր ականջներու: Ու այդ օրը, գոնէ միայն այդ օրը՝ մարդը ըլլար խակաչա Աստուծոյ պատիրին հաւնեմաս ստեղծուած մը:

Ո՛րքան չարչրկուած եմ այդ խօսքովը: Աչքի առջեւ բերէք այն վայրենի դէմքերը, անոնք որ տարիներով զիրար բզքտած են ու կը բզքտեն այսօր իսկ: Ի՛նչպէս կարելի է «Աստուծոյ մը պատկերը» փնտռել այն անտաչ դիմերուն մէջ, աստուածային ցոլքը այն աչքերու մէջ՝ ուր գիչասնած մոլեգնութիւնը կը բռնկի մահաչշուկ: Զրադաչտական կրօնքը իրաւունք ունէր գուցէ չարի և բարիի առանձին ակիզբներ դաւանիլ: Մ՛րքան լաւ կ՛ըլլար եթէ այդպիսի դաւանանք մը գար մինչեւ մեր օրերը, և հիմա դիրերն էր բոլոր այդ չաբերն ու չարիքները՝ նոյն իսկ վերջին զինուորական մարդասպանն ալ չարի արարչին տալ իր եղեռնական սարճանակուն ու մահացու գնդակովը: Կրնա՞նք ընդունիլ թէ Մովսէսի արարչագործութեան գլուխին մէջ խօսք մըն է ատ որ փորձանք է Ս. Երիքզով հաւատացող ուղեղներու համար: Իմ մասիս խօսելով՝ այդպէս եղած է երկա՛ր տարիներ:

Ամիսի մը չափ առաջ, լրագրական ազդի մը համեմատ, ձէֆիրեանը լսելու գացած էի: Ու այդ օրը պատահաբար իր քարողին Նիւթ ըրաւ Ս. Երքգին այդ խօսքը: Աստուած մարդը բռաւ իր պատկերին նամեմատ: Բոպէներէս իր դէմը զինուեցայ լռելեայն. ինչու՞ գառնուկին վրայ, անոր անմեղուկ նայուածքին, աղաւնիին դէմքին, վարդի բաժակին, մեղակի թերթիկներուն, թուրջկակին թաւիչին վրայ չդնէր Աստուած իր դէմքէն չող մը, ցոլք մը, երանգ մը, ու մարդը չնէր իր դէմքին նամեմատ, ան՝ որ իբրեւ ներկայացուցիչ ունի պատմութեան մէջ Էնկկիմորը, Ալփասլանը, Տուղրիլը և ուրիշ զարհուրելի մը, այսօր ալ ափրիկեան քարերասանիկը: Այ՛սչափ փասեր ունէի անոր դէմ կռուելու:

Վերջապէս հարկ էր որ լսէի զինքը: Ու բոլորովին իրենն եղայ երբ Հայոցին արարչագործութիւն բառերը ականջներուս զարկին: Երգահանին լուր տրուած ըլլալով թէ իր արարչագործութիւնը պիտի երգուէր չորս հարիւր հոգիէ կազմուած խումբով մը, եկած էր ներկայ գտնուելու ինքն ալ նոյն օրուան աղօթքին: Մերացած էր, Թինթան, կ՛ըսա, ինքզինքը բռնելու անկարող: Օրհնութիւնը երգուած էր հրաչալիօրէն. ամէնքը ընկճած էին այն անդնդային խորքին մէջ որ ունի գերման հրաչտութիւնը: Մարդը ստեղծագործութեան դեր ունեցած էր:

Ա՛լ չենք խորհիր այդ պատկերին առջեւ որ արդարեւ մեծաւայելուչ էր, ասուածային, ձայներու գիծերով, ելեւէջներով, մեղմութիւնով և ուժգնութիւնով չինուած ճարտար վրձինի մը պէս որ, տեղին համեմատ, գոյները կը թանձրացնէ ու կը փափկացնէ, կը պայծառացնէ ու կը նուազեցնէ փափկիկ, գողտրիկ, քնքուչ, անուչ: Աստուծոյ պատկեր մը կը ծիւծիւար այդ արարչութեանը մէջ:

Կը վախցուէր որ այդ յուզումնալից բոպէները ուժգնապէս ցնցէին ծերունի ստեղծագործը և մահաւրիթ ըլլային: Երբ դուրս ելած էր ան ինչպէս և ամենքը, ձայներու հմայքին տակ կանգ կ՛առնէ յանկարծ, աչքերը դէպի վեր, ալ ձեռքը դէպի երկինք բարձրացուցած դողդողացին, կը բացագանչէր. «Անկէ՛, անկէ կուգայ այդ ամէն դաչնակութիւնը»:

Հիմա մտքիս առջեւ ունէի Զուլուի մը գլուխը, մարդկային վարազը անասուններէ դուրս ելած: «Մ՛ոտ ինչ է»՝ ինքզինքս ըսելու չնիացի, պերճախօսը իր բեմէն կը գոռար. «Մարդկային անկումն ալ իր մեծութեանը հաւասար է»: Ամերիկացի մը, իր ուղեւորութեան մէջ, պատահաբար կը գտնէ ճգնաւոն մը որ հավիւ կրցած էր իր խաղաղութիւնը գտնել առանձնութեան մէջ: Իր խուցին մէջ անկիւն մը դրուած էր ջուրի մը, փոչիով, տարիներով ձեռք չդպած, լուիկ, աղեղնային ալ քովիկը կրթնած: Ուղեւորը թախանձագին կը խնդրէ Թոյլտուութիւն ընել իրեն՝ անգամ մը ձեռք առնելու երաժչտական այս գործին, և, դժուարութեամբ հաւանութիւն ստանալէ ետքը, փոչիները կը մաքրէ, լարերը կը յարդարէ ու կը սկսի նուագել: Մինակացը, մինչեւ այդ բոպէն մաղձով լիքը, նոր կեանքի հոսանք մը կը զգայ երակներուն մէջ, ներքին հրճուանքով մը պարպատուն, ալ նեղ կը գտնէ մենութիւնը:

Առկէ մեր հակնալիքը սա պիտի ըլլար թէ իճնած մարդկութիւնը փոչիներու մէջ կօրտուած քնարն է որ վարպետ մը ձեռքով կրնայ սրգալ, յարդարիլ ու կեանքի անուչ դաչնակութիւններ հանել:

Փո՛ս մնացինք քարոզչին ու քարոզիչէն որ, յիրաւի, այդ օրը պերճախօս էր իր նիւթին յղացումովն ու արտայայտութիւնովը. չնչին մանրամասնութիւններ չեկան նիւթին մէջ տեղ բռնելու, և քարոզն ու քարոզիչը մնացին հաւասար բարձրութեան մէջ:

Այդ օրէն ի վեր մտքիս առջեւ ունիմ Հայոցին երաժչտական առաչնորդիչ մը, —պատկեր աստուածային, խորին ու հմայիչ, և փոչիներէն սրբուած չուրնակ մը որ անուչ կը հնչէ ականջներուս:

Աստուածային պատկեր մը ու արեզակական դաւնապութիւն մը չէ՞ ան որ լեռան քարոզը խօսեցաւ, մանուկներէն ու ծերերէն օրհնուեցաւ, փարիսեցիներէն մօտուեցաւ և խաչափայտի մը կռնակին վրայ քրտինք թափեց, յոգնեցաւ և բնութեանցն տակ սրբագործեց ինչ որ խօսեցաւ, ինչ որ հաւատաց, ինչ որ ունէր իր հոգիին մէջ:

Ըստ Ուրնանի՝ չատեր Յիսուսի առակներուն չափ գրեթէ բարձր առակներ խօսեցան, և սակայն անոնցմէ ոչ մին քրիստոնէութեան ճչմարիտ հիմնադիրը պիտի համարուի: Բարոյականի, ինչպէս և արուեստի մէջ, ըսելը բան մը չէ՛, ընելն է ամէն բան: Գաղափարը որ կը թագչի Իափայելի պատկերի մը տակ՝ փոքր բան մըն է, միայն պատկերն է որ կ՛արժէ: Այսպէս, բարոյականի մէջ, ճչմարտութիւնը արժէք մը կը տանայ եթէ անցնի զգացման վիճակի, ու իր բոլոր յորդը կ՛առնէ երբ, աչխարհի մէջ, իրական վիճակի կը փոխուի: Մինչեն բարոյականութեան տէր մարդիկ դրած են չա՛ս լաւ առածներ: Շատ առաքինի մարդիկ, միւս կողմէ, ոչինչ ըրած են աչխարհի մէջ չարունակելու առաքինութեան աւանդութիւնը: Սրմանէնն անոր է որ չզոր եղած է խօսքով ու գործքով, որ ղգացած է բարին, ու իր արիւնին գինով ապնոր յաղթանակել առած է: Յիսուս, այս կրկնակ տեսութիւնով, անմահացած է. ամբողջ կը մնայ իր վաճքը ու պիտի նորոգուի յաւիտեան:

Իր ոխերիմ քննադատը որ չա՛ս բան չարդելով ու կոկոտելով կ՛անցնի, երբ կը տեսնէ թէ իր դատարկ հոգիին մէջ բան մը դնել հարկ է, ոչինչ կը գտնէ, ու, ձեռով մը դարձի եկած, կը վազէ իր կորնցուցածի ետեւէն, ու յափչտակութեամբ մը առլի բացագարձութեան մը մէջ Յիսուսի հետ է դարձեալ: Կ՛ըսէ. «Հանգչի՛ր հիմա փառքիդ մէջ, ձեռնըս՛ցդ աղնիւ: Գործդ ամբողջացած է. աստուածութիւնը հիմնուած...»: Դրօչակ հակաութեանց, դու պիտի ըլլաս այն նչանը որուն բոլորտիքը պիտի մղուի ամէն նէն բռնուն կռիւը: Հաղար անգամ աւելի կենդանի, հաղար անգամ աւելի սիրուած մահուընդէդ ի վեր քան թէ այս տեղէն անցգնիդ օրերուն տեւողութեանը, դու մարդկութեան անկիւնաքարը պիտի ըլլաս և անուանդ այս աչխարհէն խլելը՝ դանի հիմին գդրդել պիտի ըլլայ: Ու և Աստուծոյ մէջեղող ալ դանազանութիւն պիտի դրուի: Մահուան լիակատար յաղթական, ժառանգէ՛ այն թագաւորութիւնը ուր ևտեւէդ պիտի գան, քու գծած արքայական պողոտայէդ, երկրպագուներու դաչրեր:

Ինկի՛ր, պարո՛ն քննադատ, ինկիր այդ պէս իր առջեւը, ծունկի՛ եկուր մեր Մբչեցի քահանային պէս, ու մեզ ալ կանչէ ետեւէդ օրինակիդ հետեւելու, մեղ, յանիտենական մանուկներ, անկարողութեան դատապարտուած, մեզ՝ որ կ՛աչխատինք առանց հնձելու ու չափակ տեսնինք մեր ցանածին պտուղը:

— Inclinons-nous ! Ա՛յօ՛, կը խոնարհինք այդ Աստծու առջեւ:

ՀՐԱՆԴ.

ԴԱԳԱՂԻ ՄԸ ՎՐԱՅ

ՀԱՍԱՆ ՖԻՀՄԻՒՆ

Ինկար: Դեռ երէկ, չատերուս անծանօթ մըն էիր: Մինակ, Սեւդիսքիի փըրփրած էջերուն մէջէն զօրանդ կը լսուէր այնքան քաղցրանչակ սրքան վէս, այնքան սրտաթունդ որքան խրոխտ: Տարիներով, բանաչատութենէն հալածական, աքսորի տրամալի ճամբաներուն վրայ թափառեցար՝ հայրենիքիդ փրկութեան ծարաւովը չարչարուած, ալքդ միչտ եռուեռ, միչտ դէպի հոն դարձեցած, ուր երկար տարիներ, թախիծի, հառնումի և ոգորումի տարիներ, մարդկային հազարաւոր գլուխներ արձանացած մնացին, դէպի Հայրենիքի ժգտոյն ու սիրական հորիզոնները: Անմռունչ, լամեցիր կսկիծդ, լանչքիդ տակ ձեռքդ ծովդ սեղմեցիր ազատութեան ազաւանները որ գոռացին հոն, ու անոնց կրակը՝ կուլ տուած արցունքներովդ չանացիր մարել: Ու բոլոր տարաբդրութեան ընկերներուդ պէս, համբերութեամբ և յոյսով զրահուած, սպասեցիր արչալոյսին ծագմանը, որ յամեցաւ, յամեցաւ, յամեցաւ: Այս յամեցումին երկար բութեանը մէջ, եղան որ կամաց կամաց սպառեցան ու չիջեցան հեռաւոր երկինքներու մխոր և ամպամած ամայութեանը տակ, անտիաւոնակ ու հառաչալից անհեթացումով մը: Բայց դուն՝ այս անաղմուկ, ագաւոր և յուչիկ կոտորումին վերթպրեցար, դիմացար ու հասար բոլոր միւս հանդղներէուն հետ, երբոր արչալոյսը ծագեցաւ ուր ուրեմն: Աքսորականներու գրեթէ կիսամերկ ու բոկոտն ասղանցն էր ան: Հետաքրքրաչարժ, չքեղ ու հանդիսաւոր տղանց: Ազատութեան մարտիկներուն հուժկու փաղանգը կ՛անցնէր, ֆրանսական յեղափոխութեան առաչին կամաւորներուն վերադարձին պէս, որոնք սահմանագլուխներու վրայ կռուեցան, բոկոտն, անօթի, քրչազգեաց, կռուեցան առիւծներու պէս և չնչասպառ, յաղթական ու ահագին, դարձան՝ վերկուած հայրենիքին գրկին մէջ պարսաճանչ ու անվեհեր զինուորի փառքովը գինովնալու:

Ու ան ալ կռիւի վերադարձ մըն էր, երեսնամեայ անընախընթաց ու անօրինակ կռիւ, որմէ յետոյ, իբրեւ հրաչք, դեռ ահա հաղարաւորներ կ՛ապրին եղեր սեւ ու արիւնոտուչտ կռիւէն ետքը, որ երկնք մղուած ըլլար ո և է բռնակալութեան դէմ, անցեալ ու ներկայ ժամանակներուն մէջ: Վերադարձողներուն առալին չարքերուն մէջ էիր և դուն, ո՛վ դժբախտ դո՛ն, ու երբոր Սահմանադրութեան չէնքին խարխլները դաստակերտելու ձեռնարկեցաւ, դուն առաջիններէն եղար որ նետուեցար այդ գործին՝ տակաւին տալու համար ինչ որ կար մէջդ կորով, ուժ, աչխոյժ, ճիգ և վերջապէս կեանք:

Ու ասիկա ալ նոր կռիւ մըն էր, անկեղծութեան, ճչմարիտ հաւատարմութեան և անթերի եղբայրութեան կռիւը մղուած կոյր մոլեռանդութեան, չահախնդիր ու նպատակաւոր փառամոլութեան և սուտ հարենասիրութեան պոռթկումին դէմ, որ ըուն ժողովուրդը ահա հիմակ լեցուն է հրապարակը: Ճչմարիտ ու անվեհեր ու անձնազոհ կռիւ մըն էր մանաւանդ, մամուլի պատնէչին վրայ կանգնած՝ դուն բարձրացար նոր հոսանքին դէմ որ բռնակալութիւնը չնչած ըլլալու և Սահմանադրութիւնը ամրացնելու պատրուակին տակ՝ ուրիշ բռնակալութեան մը հիմնարկումին կը վազէ խելայեղօրէն: Կուրծք առիր այդ հոսանքին: Բախումը ուժգին եղաւ, մաքառումը ահեղ: Ու հոսանքը քեզ տարաւ քեղի. ու ինկար: Մ՛ութը ու կոյր առելութիւնը իրեն կըռուան ընտրած, զինուոր մը — վատն ալ, ախո՛ս, կ՛ըսուի թէ սպայ մըն էր այս քաջը — վարպետ նչանառու, մէկ հարուած մ՛ծագնեց էռնիւնդ:

Ըսին թէ հեզ էիր, անուչ, քաղցրաբարոյ ու զարդացած. իսկ մենք գիտէինք որ դուն կռուի համար ստեղծուած խրոխտ ըսիզ մըն էիր, ու հեռուներց, աքանչացումով կը դիտէինք պայքարը զոր կը մղէիր այնքան մաքիատրոսաբար: Հակառակորդներդ, քաջ այնքան որքան քու եղերական վախճանդ ահա կուգայ ապացուցանել, կռիւէն յոգնած, պարտութեան մոլեգնութեամբը խելայեղ, վար իջան պատնէչէն, սողոսկեցան մամլին մէջ, խոյս տալով ճակատէդ, ու յետկուսէ, մեղակցութեամբը խաւարին, չանթնար ըրին քեզ:

Ռեզմով, օսմ. մամուլը իր ամէնէն ազնիւ, անձնուէր ու քաջալանչ զինուորներէն մէկը կորնցուց: Դուն ինկար բարձրանալու համար. քու փառապագդհոն, երեքչաբթի գիչեր, Ոսկեղջիւրի մթագող ալիքներուն վրայ, հրաչէկ գընդակի մը փայլատակումին մէջ հիւսուեցաւ քու անապական ճակտիդ չուրջը. բայց օսմ. մամուլին պատնէչին վրայ խրատատ մը բացուեցաւ, զոր գուցէ ոչ մէկ բանով կարելի պիտի ըլլայ գոցել: Դուն անմահացար: Քու թչնամիներդ, որ քու արեանդ պատուքովը կը տատապէին, քեղ տարին գերին հարիւր հազարաւոր ամէն ցեղէ և կրօնքէ ժողովուրդներու բազուկներուն վրայ, ուր յաչէա պիտի մնաս իբրեւ խորհրդանչանը օսմ. ճչմարիտ ազատագրութեան, իբրեւ առաչին զինուորը որ իր արիւնը ցայտեցուց հաւասարութեան և արդարութեան թչնամիներուն երեսն ի վեր: Քու դիակդ իրեն համար դամբարան մը յարդարեց մեր սրտերուն մէջ, քու եղբայրակիցներդ հոգիներուն մէջ, ու ասիկա գամբարանը ներուն ամէնէն հոյակապը և ամէնէն անկորնչելին է: Քեզ սիրողները, և անոնք որ քու եղերաչունչ մահդ յետոյ ճանչցան քեզ ու քու գործդ, պիտի ուղեն անկորուստ պահպանել՝ ողկակիզումի և զոհի փառքը, զոր դուն կը ներկայացնես անմահութեանդ մէջ: Դուզպ առանց կոյր և անխիղճ հակառակորդներուդ, դուն սահմանափակուէիր գէչի ու գաղափարի զինուորի սովորական կացութեան մէջ: Բայց ահա անոնք չնչելով քեզ, դուրս հանեցին այդ կացութենէն ու խորհրդանչական մը բարձրութեանը բարձրացուցին:

Թող ուրեմն մխիթարուի հոգիդ, ո՛վ քաջարի զինուոր գաղափարի և ճչմարտութեան: Սչն արիւնը որ քու ազնիւ երակներէդ — գանկիդ ծակերէն — դուրս ցայտեց՝ պիտի արգասաւորէ այն գաղափարները որոնց համար պղպղաց և որոնք պիտի թեւ թռիչ առնեն: Դեռագոյն ու յաւերժական սփոփանքդ Թող ըլլայ ասիկա:

Իսկ անոնք որ կը մնան և որ պիտի ընթանան, վառա՛ եղիր, այն չաւդէն ուրկէ դուն քալեցիր և որ առագուեցաւ քու արիւնովդ, անոնք ուխտ մը աւելի ունին հիմակ ու պարտականութիւն մըն ալ ճչմարտութեան սուրբ պայքարը մղելու՝ օսմ. հայրենիքին վերջնական ու վճռական փրկութեանը համար: Եղբայրութեան, Հաւասարութեան և Արդարութեան սկզբունքին վրայ...:

Եր. Սրմաձեեանլեան

ԵՐՈՒՍԱՂԷՄ
ՄԻՋԱԶԳԱՅԻՆ ՏԵՍԱԿԷՏՈՎ

Դաւառական քաղաք մը, ոչ իսկ կուսակալական, կրնա՞յ միթէ միջազգային տեսակէտով դիրք մը գրաւած կամ կարեւորութիւն մը ստացած ըլլալ որ արժանի ըլլայ այդ ըմբռնումով քննութեան, —Այ՛, և խիստ կարեւոր դիրք մը, ինչպէս պիտի տեսնենք, ունեցած է և ունի Երուսաղէմ:

Միջազգային քաղաքականութեան մէջ իւրաքանչիւր դար ունեցած է մէյմէկ կարեւոր քաղաք որ ծառայած է իբրեւ առանցք ժամանակին ախտարհավարութեանը, բայց խիստ քիչ են այն քաղաքները, որ քանի մը դար միանգամայն սպառած ըլլան իրենց կարեւոր դիրքը իբրեւ կեդրոն տիեզերական չահագրգռութեանցը: Ամենքն ալ անցաւոր փայլ մը միայն ունեցած են և հետզհետէ իրարու տեղի տուած են:

Սակայն Երուսաղէմ որ Դաւիթէն և Սողոմոնէն ետքը այլևս կարեւոր դիրք ունեցող մայրաքաղաք չէ եղած ընաւ, դի Օռտրայի Թագաւորաց տունը Իսրայէլի միայն երկու ցեղի փոքրիկ Թագաւորութեան մայրաքաղաքն էր, 1900 այսչափ տարիներէ ի վեր գրեթէ միչտ միևնոյն չափով ուչագրաւ, միչտ միևնոյն ատելճանի չանագրգիռ հանգամանք ունեցած է, ենթակայ տիեզերական հետաքրքրութեան: Իրեն այս հանգամանքը բացատրելու համար պատմական ապացոյցներ երեան հանելու պէտք չենք տեսներ և ոչ իսկ հարկ կը համարինք համառօտակի յիչելու թէ մանաւորապէս միչտ դարու մէջ ի՛նչպէս ամբողջ երկու հարիւր տարի Երոպա և Ասիա իրարու հետ չափուեցան Երուսաղէմի համար այն ահաւոր պատերազմներովը՝ որոնք խաչակրաց Արեւելեան անունով ծանօթ են և որոնք արժեցին աւելի քան երկու միլիոն մարդոց կեանքը երկու կողմէն, Թող բիւրաւոր քաղաքներու, գիւղերու և չինութեանց աւերները, նիւթական անհուն կորուստները և քաղաքակրթութեան տրուած չտահապաց հարուածները. ո՛չ, առանց չխչելու պէտք չկայ Երուսաղէմի միջազգային կարեւորութիւնը բացատրելու համար:

Բաւական է միայն մտքերնուս առչեւ բերել դար առաջ տեղի ունեցած Խրիմի պատերազմը, մղուած Թուրքիոյ և իր երեք եւրոպացի դաչնակիցներու կողմէ Ռուսիոյ դէմ, պատերազմ՝ որուն պատճառներէն մէկն ալ Երուսաղէմի խնդիրն էր, — անչուշտ ոչ այն խընդիրը որ հիմա գոյութիւն ունի մեր աղգային չրջանակին մէջ — և որուն հետեւանքով միջազգային սպաթիւ fուօ մը կնքուած է Բարիզի դաչնագրին տրամադրութիւնը համաձայն, որով որոչուած, ճշդուած և արձանագրուած են Երուսաղէմի Ս. Տեղերուց մէջ իւրաքանչիւր ազգի ունեցած սեպհականութիւնները, զոնոնք կարելի չէ խանգարել կամ փոխել առանց դաչնագիրը ստերութեանց հաւանութեանը: Ատոր համար ալ է որ այն Թուականէն ի վեր Երուսաղէմի սպաթու fուօն կը պատուի և կ՛ապահովէ ինչպես Ցունաց և Լատինաց իրաւունքները, նոյնպէս և մերը, Հայերուս:

Կարծեմ թէ տարակոյս անգամ չկրնար ըլլալ այն իրողութեան վրայ թէ Երուսաղէմ այն միջազգային կարեւորութիւն մ՛ունի. անիկա բնականաբար իրեն սրբավայրերուն համար է միայն և ոչ ուրիշ բանի:

Իսկ սրբավայր ըսելով կը հասկցուի նոյն ինքն բովանդակ Երուսաղէմ, դի հակառակ անոր՝ որ սկեպտութեան հով մը բոլոր քրիստոնեայ աչխարհի վրայ կը փչէ և երթալով կրօնի զգացումները և հաւատքի ներչնչումները կը սառեցնէ, Երուսաղէմ է դեռ և կը մնայ անհամեմատ մրցարան կրօնական պայքարներու, նամանաւորապէս դիչի և գաղափարի զինուորի սովորական կացութեան մէջ: Բայց ահա անոնք չնչելով քեզ, դուրս հանեցին այդ կացութենէն ու խորհրդատ նըչանի մը բարձրութեանը բարձրացուցին:

Թող ուրեմն մխիթարուի հոգիդ, ո՛վ քաջարի զինուոր գաղափարի և ճչմարտութեան: Սչն արիւնը որ քու ազնիւ երակներէդ — գանկիդ ծակերէն — դուրս ցայտեց՝ պիտի արգասաւորէ այն գաղափարները որոնց համար պղպղաց և որոնք պիտի թեւ թռիչ առնեն: Դեռագոյն ու յաւերժական սփոփանքդ Թող ըլլայ ասիկա:

Իսկ անոնք որ կը մնան և որ պիտի ընթանան, վառա՛ եղիր, այն չաւդէն ուրկէ դուն քալեցիր և որ առագուեցաւ քու արիւնովդ, անոնք ուխտ մը աւելի ունին հիմակ ու պարտականութիւն մըն ալ ճչմարտութեան սուրբ պայքարը մղելու՝ օսմ. հայրենիքին վերջնական ու վճռական փրկութեանը համար: Եղբայրութեան, Հաւասարութեան և Արդարութեան սկզբունքին վրայ...:

Եր. Սրմաձեեանլեան

ԵՐՈՒՍԱՂԷՄ
ՄԻՋԱԶԳԱՅԻՆ ՏԵՍԱԿԷՏՈՎ

Դաւառական քաղաք մը, ոչ իսկ կուսակալական, կրնա՞յ միթէ միջազգային տեսակէտով դիրք մը գրաւած կամ կարեւորութիւն մը ստացած ըլլալ որ արժանի ըլլայ այդ ըմբռնումով քննութեան, —Այ՛, և խիստ կարեւոր դիրք մը, ինչպէս պիտի տեսնենք, ունեցած է և ունի Երուսաղէմ:

Միջազգային քաղաքականութեան մէջ իւրաքանչիւր դար ունեցած է մէյմէկ կարեւոր քաղաք որ ծառայած է իբրեւ առանցք ժամանակին ախտարհավարութեանը, բայց խիստ քիչ են այն քաղաքները, որ քանի մը դար միանգամայն սպառած ըլլան իրենց կարեւոր դիրքը իբրեւ կեդրոն տիեզերական չահագրգռութեանցը: Ամենքն ալ անցաւոր փայլ մը միայն ունեցած են և հետզհետէ իրարու տեղի տուած են:

Սակայն Երուսաղէմ որ Դաւիթէն և Սողոմոնէն ետքը այլևս կարեւոր դիրք ունեցող մայրաքաղաք չէ եղած ընաւ, դի Օռտրայի Թագաւորաց տունը Իսրայէլի միայն երկու ցեղի փոքրիկ Թագաւորութեան մայրաքաղաքն էր, 1900 այսչափ տարիներէ ի վեր գրեթէ միչտ միևնոյն չափով ուչագրաւ, միչտ միևնոյն ատելճանի չանագրգիռ հանգամանք ունեցած է, ենթակայ տիեզերական հետաքրքրութեան: Իրեն այս հանգամանքը բացատրելու համար պատմական ապացոյցներ երեան հանելու պէտք չենք տեսներ և ոչ իսկ հարկ կը համարինք համառօտակի յիչելու թէ մանաւորապէս միչտ դարու մէջ ի՛նչպէս ամբողջ երկու հարիւր տարի Երոպա և Ասիա իրարու հետ չափուեցան Երուսաղէմի համար այն ահաւոր պատերազմներովը՝ որոնք խաչակրաց Արեւելեան անունով ծանօթ են և որոնք արժեցին աւելի քան երկու միլիոն մարդոց կեանքը երկու կողմէն, Թող բիւրաւոր քաղաքներու, գիւղերու և չինութեանց աւերները, նիւթական անհուն կորուստները և քաղաքակրթութեան տրուած չտահապաց հարուածները. ո՛չ, առանց չխչելու պէտք չկայ Երուսաղէմի միջազգային կարեւորութիւնը բացատրելու համար:

Բաւական է միայն մտքերնուս առչեւ բերել դար առաջ տեղի ունեցած Խրիմի պատերազմը, մղուած Թուրքիոյ և իր երեք եւրոպացի դաչնակիցներու կողմէ Ռուսիոյ դէմ, պատերազմ՝ որուն պատճառներէն մէկն ալ Երուսաղէմի խնդիրն էր, — անչուշտ ոչ այն խընդիրը որ հիմա գոյութիւն ունի մեր աղգային չրջանակին մէջ — և որուն հետեւանքով միջազգային սպաթիւ fուօ մը կնքուած է Բարիզի դաչնագրին տրամադրութիւնը համաձայն, որով որոչուած, ճշդուած և արձանագրուած են Երուսաղէմի Ս. Տեղերուց մէջ իւրաքանչիւր ազգի ունեցած սեպհականութիւնները, զոնոնք կարելի չէ խանգարել կամ փոխել առանց դաչնագիրը ստերութեանց հաւանութեանը: Ատոր համար ալ է որ այն Թուականէն ի վեր Երուսաղէմի սպաթու fուօն կը պատուի և կ՛ապահովէ ինչպես Ցունաց և Լատինաց իրաւունքները, նոյնպէս և մերը, Հայերուս:

Կարծեմ թէ տարակոյս անգամ չկրնար ըլլալ այն իրողութեան վրայ թէ Երուսաղէմ այն միջազգային կարեւորութիւն մ՛ունի. անիկա բնականաբար իրեն սրբավայրերուն համար է միայն և ոչ ուրիշ բանի:

Իսկ սրբավայր ըսելով կը հասկցուի նոյն ինքն բովանդակ Երուսաղէմ, դի հակառակ անոր՝ որ սկեպտութեան հով մը բոլոր քրիստոնեայ աչխարհի վրայ կը փչէ և երթալով կրօնի զգացումները և հաւատքի ներչնչումները կը սառեցնէ, Երուսաղէմ է դեռ և կը մնայ անհամեմատ մրցարան կրօնական պայքարներու, նամանաւորապէս դիչի և գաղափարի զինուորի սովորական կացութեան մէջ: Բայց ահա անոնք չնչելով քեզ, դուրս հանեցին այդ կացութենէն ու խորհրդատ նըչանի մը բարձրութեանը բարձրացուցին:

Թող ուրեմն մխիթարուի հոգիդ, ո՛վ քաջարի զինուոր գաղափարի և ճչմարտութեան: Սչն արիւնը որ քու ազնիւ երակներէդ — գանկիդ ծակերէն — դուրս ցայտեց՝ պիտի արգասաւորէ այն գաղափարները որոնց համար պղպղաց և որոնք պիտի թեւ թռիչ առնեն: Դեռագոյն ու յաւերժական սփոփանքդ Թող ըլլայ ասիկա:

Իսկ անոնք որ կը մնան և որ պիտի ընթանան, վառա՛ եղիր, այն չաւդէն ուրկէ դուն քալեցիր և որ առագուեցաւ քու արիւնովդ, անոնք ուխտ մը աւելի ունին հիմակ ու պարտականութիւն մըն ալ ճչմարտութեան սուրբ պայքարը մղելու՝ օսմ. հայրենիքին վերջնական ու վճռական փրկութեանը համար: Եղբայրութեան, Հաւասարութեան և Արդարութեան սկզբունքին վրայ...:

Եր. Սրմաձեեանլեան

ԵՐՈՒՍԱՂԷՄ
ՄԻՋԱԶԳԱՅԻՆ ՏԵՍԱԿԷՏՈՎ

Դաւառական քաղաք մը, ոչ իսկ կուսակալական, կրնա՞յ միթէ միջազգային տեսակէտով դիրք մը գրաւած կամ կարեւորութիւն մը ստացած ըլլալ որ արժանի ըլլայ այդ ըմբռնումով քննութեան, —Այ՛, և խիստ կարեւոր դիրք մը, ինչպէս պիտի տեսնենք, ունեցած է և ունի Երուսաղէմ:

Միջազգային քաղաքականութեան մէջ իւրաքանչիւր դար ունեցած է մէյմէկ կարեւոր քաղաք որ ծառայած է իբրեւ առանցք ժամանակին ախտարհավարութեանը, բայց խիստ քիչ են այն քաղաքները, որ քանի մը դար միանգամայն սպառած ըլլան իրենց կարեւոր դիրքը իբրեւ կեդրոն տիեզերական չահագրգռութեանցը: Ամենքն ալ անցաւոր փայլ մը միայն ունեցած են և հետզհետէ իրարու տեղի տուած են:

Սակայն Երուսաղէմ որ Դաւիթէն և Սողոմոնէն ետքը այլևս կարեւոր դիրք ունեցող մայրաքաղաք չէ եղած ընաւ, դի Օռտրայի Թագաւորաց տունը Իսրայէլի միայն երկու ցեղի փոքրիկ Թագաւորութեան մայրաքաղաքն էր, 1900 այսչափ տարիներէ ի վեր գրեթէ միչտ միևնոյն չափով ուչագրաւ, միչտ միևնոյն ատելճանի չանագրգիռ հանգամանք ունեցած է, ենթակայ տիեզերական հետաքրքրութեան: Իրեն այս հանգամանքը բացատրելու համար պատմական ապացոյցներ երեան հանելու պէտք չենք տեսներ և ոչ իսկ հարկ կը համարինք համառօտակի յիչելու թէ մանաւորապէս միչտ դարու մէջ ի՛նչպէս ամբողջ երկու հարիւր տարի Երոպա և Ասիա իրարու հետ չափուեցան Երուսաղէմի համար այն ահաւոր պատերազմներովը՝ որոնք խաչակրաց Արեւելեան անունով ծանօթ են և որոնք արժեցին աւելի քան երկու միլիոն մարդոց կեանքը երկու կողմէն, Թող բիւրաւոր քաղաքներու, գիւղերու և չինութեանց աւերները, նիւթական անհուն կորուստները և քաղաքակրթութեան տրուած չտահապաց հարուածները. ո՛չ

ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ ԶՈՐԱՎՈՐ ԿՈՄԻՏԵԻ ՀԱՆԴԻՍԱՎՈՐ ԱՆԴԱՄ ՀԱՅԿԱԶՆ ՄԱՐՏԻՐՈՍՅԱՆԸ

Ծնվել է 1882 թ. Ալեքսանդրապոլում։ Ուսանել է Ալեքսանդրապոլի ռեալական դպրոցում։ Ռուսական առաջին հեղափոխության տարիներին ակտիվ մասնակցություն է ունեցել Ալեքսանդրապոլի բանվորական շարժմանը։ Եղել է Ալեքսանդրապոլի կոմիտեի անդամ։ Ձերբակալվել է 1907 թ. հունիսին։ Ազատվել է 1909 թ. մարտին։ Ազատվելուց հետո աշխատել է Ալեքսանդրապոլում։ Ձերբակալվել է 1911 թ. հունիսին։ Ազատվել է 1912 թ. հոկտեմբերին։ Ձերբակալվել է 1913 թ. հունվարին։ Ազատվել է 1914 թ. հունվարին։ Ձերբակալվել է 1914 թ. հոկտեմբերին։ Ազատվել է 1915 թ. հունվարին։ Ձերբակալվել է 1915 թ. հոկտեմբերին։ Ազատվել է 1916 թ. հունվարին։ Ձերբակալվել է 1916 թ. հոկտեմբերին։ Ազատվել է 1917 թ. հունվարին։ Ձերբակալվել է 1917 թ. հոկտեմբերին։ Ազատվել է

ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ ՀԱՆՐԱՊԵՏՈՒԹՅԱՆ ԿԱՌԱՎԱՐՈՒԹՅԱՆ ՊԱՇՏՈՆԱԹԵՐԹ

ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ ՀԱՆՐԱՊԵՏՈՒԹՅԱՆ ՕՐԵՆՍԴՐՈՒԹՅՈՒՆՆԵՐԻ ԵՎ ՈՐՈՇՈՒՄՆԵՐԻ ՀԱՎԱՔԱԾՈՒ

Ե Ր Ե Ք Շ Ա Բ Ա Թ Ի

№ 23 (1909)

Ե Ր Ե Ք Շ Ա Բ Ա Թ Ի 25 Մարտ 1909 (հինգ)

Նիկոզոսյան 25 Մարտ 1909

Ամենայն հայոց կաթողիկոսական գահակալ տեղապահ Գևորգ արքեպիսկոպոս Սուրենյանցի հրամանագրով Ամենայն հայոց կաթողիկոսական գահակալ տեղապահ է նշանակվել Գևորգ արքեպիսկոպոս Սուրենյանցը։

Ե Ր Ե Ք Շ Ա Բ Ա Թ Ի

Ամենայն հայոց կաթողիկոսական գահակալ տեղապահ Գևորգ արքեպիսկոպոս Սուրենյանցի հրամանագրով Ամենայն հայոց կաթողիկոսական գահակալ տեղապահ է նշանակվել Գևորգ արքեպիսկոպոս Սուրենյանցը։

ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ ՀԱՆՐԱՊԵՏՈՒԹՅԱՆ ԿԱՌԱՎԱՐՈՒԹՅԱՆ ՊԱՇՏՈՆԱԹԵՐԹ

ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ ՀԱՆՐԱՊԵՏՈՒԹՅԱՆ ՕՐԵՆՍԴՐՈՒԹՅՈՒՆՆԵՐԻ ԵՎ ՈՐՈՇՈՒՄՆԵՐԻ ՀԱՎԱՔԱԾՈՒ

Ե Ր Ե Ք Շ Ա Բ Ա Թ Ի

№ 23 (1909)

Ե Ր Ե Ք Շ Ա Բ Ա Թ Ի 25 Մարտ 1909 (հինգ)

Նիկոզոսյան 25 Մարտ 1909

Ամենայն հայոց կաթողիկոսական գահակալ տեղապահ Գևորգ արքեպիսկոպոս Սուրենյանցի հրամանագրով Ամենայն հայոց կաթողիկոսական գահակալ տեղապահ է նշանակվել Գևորգ արքեպիսկոպոս Սուրենյանցը։

Ե Ր Ե Ք Շ Ա Բ Ա Թ Ի

Ամենայն հայոց կաթողիկոսական գահակալ տեղապահ Գևորգ արքեպիսկոպոս Սուրենյանցի հրամանագրով Ամենայն հայոց կաթողիկոսական գահակալ տեղապահ է նշանակվել Գևորգ արքեպիսկոպոս Սուրենյանցը։

ՀԱՄՄՈՆԴ ՀԱՍԼԵՍ

ՀՈՒՍԱԼԻ ՍԱՐՔԵՐ
2 ՀՈՐՁ ՀԻՆԴ
ՎԱ

ՀՈԼՈՎԻՆԻ ՏԵՍՈՒՉԵԼԻ
30
ՏԱՐԲԵՐԱԿ ՀԱՅԿԱԿԱՆ
ՄԻՋՈՑՈՎ Մ. ՊՈՂՈՍ
ՀՀ ՊԱՏՎԱՎՈՐ ՆԱԽԱԳԱՀԻ ՀԱՐԿԱՎՈՐ ՀԱՆՁՆԱԺՈՂՈՎԻ
ՀՀ
ՀՈՒՍԱԼԻ ՀԱՅԿԱԿԱՆ ՀԱՆՁՆԱԺՈՂՈՎԻ ՆԱԽԱԳԱՀ

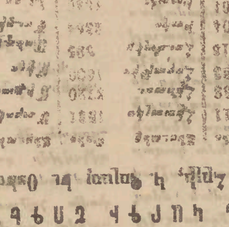

130 ՀՈՐՁԱՆԻ ՍԱՀՄԱՆ ՎՐԱ ԳՐԱՀ
ՏԱՐԲԵՐԱԿ ԼԵԶՎԻՆԵՐԻՆ
ՄԻՋՈՑՈՎ Մ. ՊՈՂՈՍ
ՀՀ ՊԱՏՎԱՎՈՐ ՆԱԽԱԳԱՀԻ ՀԱՐԿԱՎՈՐ ՀԱՆՁՆԱԺՈՂՈՎԻ ՆԱԽԱԳԱՀ
ՀՈՒՍԱԼԻ ՀԱՅԿԱԿԱՆ ՀԱՆՁՆԱԺՈՂՈՎԻ ՀԱՄԱՐ ՀԱՅԿԱԿԱՆ ՀԱՆՁՆԱԺՈՂՈՎԻ ՆԱԽԱԳԱՀ

Ս. ԱՐԱՔԵԼՅԱՆ ԵՎ ՈՐԴԻՔ
ՀՈՒՍԱԼԻ ՍԱՐՔԵՐ